rahha olli kullutanud; sesamma oskas mõndasuggused keled rääkida ja temma sure tarkusse ja illusa wisside pärrast armastas ja austas tedda iggamees, kes tedda tundis. Temma issa, kes kindlaste omma wannematte usso pole hoidis, olli ka omma tüttre omma ennese Juda usso sees truiste õppetanud; agga ep olnud paljo aega, siis sai tüttar haigeks, nenda et jo olli surremas, ja issa südda sai wägga kurwaks ja olli ilma rahhota, sest et temma ust temmale wägga pissut lotust andis, pärrast surma weel omma tüttrega kokko sada. — Kui tüttar omma issa suurt kurbdust näggi, kutsus temma tedda ennese jure, ja ütles tassase heälega, sest et temmale ennam joudo ep olnud wäggewaste räkida: „issa kas sa armastad mind?“ — „Sinna tead, wastas issa, et sinna armsam minno melest olled, kui mailm keige omma warraga!“ — „Issa, kas sa armastad mind töeste?“ küssis tüttar teist korda. Miks sa minno kurwa süddamele weel sedda waewa teed, et sinna ei tahha uskuda, et minna sind armastan, eks ma ep olle sulle mitmel wisil sedda näitnud ja tunnistanud, et ma sind keigest süddamest armastan, wastas issa. — „Agga kas se on töeste tössi, et sa mind armastad, armas issa,“ küssis tüttar kolmat korda. — Issa ei sanud sure kurbdusse pärrast ennam wastada ja tüttar ütles weel: „minna tean, et sa mind ikka olled armastanud, sinna ollid ikka wägga helde minno wasto ja minna armastan sind keigest süddamest, sepärrast minna julgen ühhe asja sinno käest palluda, kas sinna tahhad minno palwet kuulda wõtta?“ — Oh armas laps, wastas issa, pallu mis sa tahhad, maksko kuigi suurt hinda, olgo mis tahhes, keik peab sulle sama, keik tahhan ma sulle anda! — Armas issa, minna pallun sind siis keigest süddamest, ärra rägi ennam üht ainsa pahha sanna Jesussest Naatsarettist!“ — Issa ehmatas selle palwe pärrast nenda ärra, et ei sanud ennam sannagi räkida. — „Minna tean, ütles tüttar, wägga pissut Jesussest, sest kedagi ei õppetanud mulle middagi temmast, agga minno haigusses ma ollen tedda kui omma Issandat ja hinge-peästiat tundma õppinud, minna usun, et temma ükši mind woib õnsaks tehha, et minna kül enne tedda ep olle armastanud, minna tunnen et minna temma jure lähhän ja ikka temma jure saan jääda! Ja weel, armas issa, wõtta weel teist palwet minno käest kuulda, murretse ennesele sedda ramatud, kust seest sa Jesust Kristust tundma õppid; ma pallun sind wägga, wõtta tedda nisammoti armastada, kui sa siitsadik mind olled armastanud!“ — Ennam ei sanud tüttar mitte räkida, temma joud olli jo otsa löppemas, agga need sannad ollid kurwa issa südame sisse otsego kahheterrane mõek tungind, temma ei joudnud ennam sedda kahhekordse hädda